

Kristus to dokončí **Za 4, J 17**

Je snazší něco zbořit, než něco vybudovat. Platí to i v oblasti mezilidských vztahů. Snadno se někomu odcizíme. Obtížněji se k někomu přiblížíme. Manželka nebo manžel něco řeknou. A výsledkem může být tichá domácnost na řadu dní. A i když spolu manželé postupně začnou zase normálně mluvit, vnitřní bolest ze zranění může zůstat a hojit se jen velmi pomalu. Ještě obtížnější to je, má - li mezi námi vznikat duchovní jednota, za kterou se modlil Pán Ježíš ve své modlitbě (J 17). Vytvoření *takové* jednoty mezi dvěma lidmi je vlastně lidskými prostředky neuskutečnitelné. Ježíš však dal vlohy k této jednotě všem Božím dětem, všem svým skutečným učedníkům. Slyšíme ho, jak se modlí: „*Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.*“ (J 17,22 ČEP). Je to stejná jednota, jako jednota mezi Ježíšem a jeho nebeským Otcem. Něco takového člověk skutečně nedokáže vytvořit. Takový hluboký soulad neumíme vymyslet, naplánovat, zorganizovat, ani vynutit. Je to dílo Ducha svatého. Sami dokážeme tuto jednotu jen bourat. Případně zvládneme vyrobit její laciné napodobeniny. Lacinou napodobeninou je například pouhá změna chování. Usmíváme se na sebe. Neotevíráme rozhovory na konfliktní témata. Na leccčems umíme i spolupracovat. Třeba na udržení základního chodu domácnosti či sboru. Navenek je mezi námi pohoda a klid. Ale uvnitř žijeme obrazně řečeno každý na jiné planetě. To může platit o křesťanských manželstvích, o členech jednoho sboru apod. Ježíš z nás však dokáže vytvořit jednotný Boží lid. Zvládne to navzdory všem překážkám. A my se k němu v jeho budovatelském úsilí můžeme připojit. Jinými slovy: Můžeme se připojit k budovatelskému úsilí Ducha svatého.

V době Zacharjáše bylo na pořadu dne opětovné vybudování jeruzalémského chrámu. Budovali jej Židé, kteří se vrátili do své vlasti z babylonského zajetí. Jejich vůdcem byl tehdy muž jménem Zerubábel. Jeho chtěl Bůh skrze svého proroka povzbudit. Stavba chrámu nebyla zřejmě jednoduchá. V zemi byli i nepřátelé, kteří stavbě chrámu nepřáli a chtěli ji zastavit (viz Ezd 4,1-5.23-24). Zerubábel se ale neměl spoléhat na lidskou sílu, na vojáky a sílu zbraní. Měl se spoléhat na Boha. Byly zde překážky, které připomínaly velkou horu. Bůh však Zerubábelu ujistil, že v síle Božího ducha stavbu chrámu dokončí.

Je významné, že Zerubábel byl jedním z potomků krále Davida (viz 1Pa 3,19). Z toho důvodu se také Zerubábelovo jméno objevuje v rodokmenu Ježíše Krista (viz Mt 1,12-13). Zerubábel nám zde může posloužit jako obraz Pána Ježíše Krista. Podobně jako Zerubábel budoval jeruzalémský chrám, buduje Ježíš svou církev (Mt 16,18; srov. J 2,19). Buduje shromáždění Božích synů a dcer. Buduje vlastně nový druh lidské společnosti. Ježíš položil této nové společnosti základ tím, že za nás a za

naše viny položil život. V této nové společnosti mají platit Boží zákony. Všechny vztahy se zde mají řídit pravidlem: „ ... *miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!*“ *Druhé pak je toto: 'Miluj bližního svého jako sám sebe!' Většího přikázání nad tato dvě není.*“ (Mk 12,30-31 ČEP) Tato nová společnost je Božím chrámem, kde každé Boží dítě je živým stavebním kamenem (1P 2,5). Ježíšův duch nás dává dohromady, shromažďuje a sjednocuje nás. Na tomto svém velkém projektu už Bůh pracuje tisíce let. Dlouhá příprava předcházela chvíli, než se mohlo slavnostně poklepat na základní kámen, kterým je sám Ježíš Kristus (srov. 1K 3,11). Teď se staví. Ještě to není hotové. Ale tu a tam už je něco vidět. Tu a tam se už ukazují obrysy výsledné budovy. Děje se to zejména tehdy, když se ve vztazích mezi Božími lidmi projevuje onen soulad, o kterém už byla řeč. To jsou ty malé začátky, nebo malé věci, kterými bychom neměli pohrdat. Konečný úspěch tohoto projektu je zajištěn. Nová společnost bude dobudována. Na zemi bude království Boží. Můžeme se ke Kristu v jeho budovatelském úsilí připojit. Můžeme následovat jeho vedení, podobně jako Židé doby Zacharjášovy následovali Zerubábel. S Kristem budujeme tehdy, když v jeho síle milujeme lidi v naší blízkosti. „ ... *lásky buduje.*“ (1K 8,1 ČEP)

Není snadné porozumět významu Zacharjášova vidění. Ostatně, sám prorok s tím měl potíže. Ani vykladači Bible zde nejsou jednotní. Tak například ve dvou olivách vidí někteří Mojžíše (představitele Zákona) a Elijáše (představitele proroků). Jiní míní, že jedna oliva představuje kněžský úřad a druhá úřad královský. Dva trsy oliv (či dvě olivové větve) pak prý představují velekněze Jóšuu a vůdce Zerubábel. Bible tu žádná jména neuvádí. Mluví o dvou synech nového oleje. Jan pak ve Zjevení mluví o dvou svědcích a dvou svícnech (Zj 11,3-4). Snad bychom zde mohli mít i obraz něčeho, co se děje, když se (alespoň dva) lidé pod vedením Ducha svatého skutečně sjednotí. V Janově evangeliu čteme o tom, že v důsledku jednoty Kristových učedníků svět uvěří, že Bůh Ježíše poslal (J 17,21). Naše duchovní jednota je přesvědčivým důkazem o tom, že Ježíš je skutečně Boží Syn, Spasitel světa. Z našeho společného svědectví se stává jasně hořící světlo pravdy. Skrze nás lidem září Kristus. Kdykoliv a kdekoliv se lidé v moci Božího ducha sjednocují, jejich svědectví o Kristu se stává přesvědčivějším a jasnějším.

Kde se právě teď nacházíme? Jsme zapojeni do procesu boření nebo do procesu budování? Chceme - li se dát do stavění, začněme ve svém vztahu k jednomu nebo dvěma lidem. K manželovi nebo manželce. K příteli nebo kamarádce. K bratrovi či sestře ze sboru. Začněme se v tomto vztahu učit projevovat Kristovu lásku. Modleme se za toho člověka. Zajímejme se o jeho starosti a radosti. Ptejme se, čím bychom mu mohli prospět a snažme se to uskutečnit. Jestli jsme ještě nezačali, můžeme začít dnes. Možná ale, že už pracujeme dlouho. Třeba nám připadá, že moc výsledků nevidíme. Stále nejsme tak milujícími, jak bychom chtěli být. Nezoufejme a nevzdávejme to! Ten, který v nás začal dobré dílo, je i dokončí (F 1,6).